

[**Ministeren for Handel, Industri og Søfart.**] de danske Myndigheder. Handelsministeriet udsendte derfor straks den 5. Maj 1945 en Bekendtgørelse, hvorved alle tyske Bank- og Sparekasskonti blev spærret, saaledes at der kun kunde hæves paa dem med Tilladelse fra Danmarks Nationalbank. Denne Spærring blev ved en Bekendtgørelse af 14. Maj 1945 udvidet til at gælde ogsaa Værdier, der henligger i Boks o. lign. Samme Dag kom en anden Bekendtgørelse, hvorved man krævede Anmeldelse af og gennemførte Forbud mod Disposition over de af den tyske Værnemagt her i Landet efterladte Ejendele, Vaaben, Ammunition, Køretøjer m. v. Den 2. Juli 1945 kom en ny Bekendtgørelse til Afløsning af Bekendtgørelsen af 27. December 1940 om Anmeldelse af og Dispositioner over tysk og japansk Ejendom her i Landet, hvorved den ældre Bekendtgørelses Regler dels gentoges og dels paa forskellige Punkter skærpedes. Endelig kom den 12. Juli 1945 Loven om tvungen Likvidation eller Administration af visse Aktieselskaber m. v., hvorved der blev givet Handelsministeriet Bemyndigelse til at føre Selskaber, i hvilke der er tyske Kapitalinteresser, i Likvidation eller sætte dem under Administration.

De nødvendige Sikringsforanstaltninger blev truffet saa hurtigt, som Forholdene tillod det, i Forbindelse med den Række af andre Foranstaltninger, som de ændrede Forhold i Landet gjorde nødvendige. De Foranstaltninger, man traf, var som nævnt Sikringsforanstaltninger og tog ikke Sigte paa endeligt at løse Spørgsmaalet om, hvad der skulde gøres med den tyske Ejendom her i Landet, og hvem den skulde tilfalde. Dette Spørgsmaal kunde man ikke paa det daværende Tidspunkt tage endelig Stilling til. Allerede paa Krim-Konferencen i Februar 1945 var „de tre Store“ inde paa Spørgsmaalet om Erstatninger fra Tyskland. Jeg henviser herved til det som Bilag B. til Lovforslaget optrykte Uddrag af Rapporten fra denne Konferencen. Det siges heri, at det er fundet retfærdigt, at Tyskland forpligtes til at betale Erstatning for tilføjet Skade i reelle Værdier, svarende til de ødelagte, i størst muligt Omfang, og at der vil blive oprettet en Kommission for Skadeserstatninger, der vil blive instrueret om at overveje Spørgsmaalet om, i hvilket Omfang og paa hvilken Maade der skal betales Erstatning for Skader, foraarsaget de allierede Lande af Tyskland. Allerede denne Rapport viser saaledes, at Spørgsmaalet om Erstatninger fra Tyskland og herigennem Spørgsmaalet om hele den tyske Samfundsøkonomis Skæbne skulde gøres til Genstand for international Behand-

ling. En saadan international Behandling maatte ogsaa være en Forudsætning for de paa Potsdam-Konferencen i Juli 1945 truffede Bestemmelser. Jeg henviser herom til det som Bilag C. til Lovforslaget optrykte Uddrag af Rapporten fra Potsdam-Konferencen.

Det vil sikkert huskes, at en af de vigtigste Bestemmelser fra Potsdam-Konferencen med Hensyn til Erstatninger fra Tyskland gik ud paa, at Rusland og Polen i det store og hele skulde søge deres Erstatning i de Værdier, der fandtes inden for den af Rusland besatte Del af Tyskland, medens U. S. A., England og en Række andre Lande, der geografisk hørte til de vestlige allierede Magter, henvistes til at søge deres Erstatning i Værdier, der befandt sig i de vestlige Zoner af Tyskland, samt i hertil egnede tyske Aktiver i fremmede Lande. Den amerikanske, engelske og franske Regering indkaldte derfor til en Konferencen i Paris, der traadte sammen den 9. November 1945, og paa hvilken Konferencen var repræsenteret Regeringerne i Albanien, U. S. A., Australien, Belgien, Tjekkosllovakiet, Danmark, Frankrig, Grækenland, Indien, Jugoslavien, Kanada, Luxembourg, Nederlandene, Norge, New Zealand, Storbritannien, Den sydafrikanske Union og Ægypten. Konferencens Formaal var for det første at tilvejebringe en retfærdig indbyrdes Fordeling af de samlede Værdier, som er eller vil blive erklæret til Raadighed som Erstatninger fra Tyskland, overensstemmende med de Bestemmelser, der aftaltes i Potsdam, for det andet at tilvejebringe et interallieret Erstatningsbureau og for det tredje at skabe en retfærdig Fremgangsmaade ved Tilbagegivelsen af monetært Guld. Denne Konferencen sluttede sit Arbejde den 21. December 1945, altsaa umiddelbart før Jul. Konferencen i Paris var ikke nogen egentlig diplomatisk Konferencen, idet de delegerede paa Konferencen ikke havde Fuldmagt fra deres Regeringer til at slutte bindende Aftale, saaledes at Beslutningerne fra Paris-Konferencen har Form af Henstillinger til de forskellige Landes Regeringer om at slutte bindende Aftale i Overensstemmelse med Konferencens Forslag. Da alle Henstillingerne fra Paris-Konferencen imidlertid er truffet med Enstemmighed, maa det forudsættes, at de meget hurtigt vil blive vedtaget af de forskellige Lande. Da den danske Regering er interesseret i hurtigst muligt at gennemføre Konfiskationen af de her i Landet værende tyske og japanske Værdier, har Regeringen — for øvrigt i Overensstemmelse med Henstillinger fra den engelske og den amerikanske Regering — besluttet uden at